

толкозъ много, че не се стърпѣха, а телеграфираха на другаритѣ си:

„Зозо е името му!“

Разтичаха се веднага майсторитѣ съ телеграмата въ ржка, набедиха Янко предъ полицията, че е открадналъ чуждо майсторско свидетелство... Оправда се Янко, но всички въ малкия градъ узнаха проклетия му прѣкоръ и почнаха да се смѣятъ.

А Янковото лице се помрачи изведнажъ. Черенъ облакъ сякашъ го покри. Посърна той като листъ попаренъ отъ слана. Защото си спомни всички горчивини, които претегли и преглътна отъ този лошъ прѣкоръ...

Една сутринъ Янко отиде рано да отвори дюкяна си и видѣ на фирмата и вратата на дюкяна написано съ тебеширъ нѣколко пжти: Зозо... Зозо... Зозо... Притъмнѣ му предъ очитѣ. Свѣтъ му се зави. Но се опомни, извади кърпа и бързо изтри написаното.

Отправи погледъ насреща къмъ кафенето. А тамъ по всички стѣкла на прозорцитѣ бѣше написано, съ едри разноцвѣтни букви: Зозо... Зозо... А задъ стѣклата се хилѣха и злобно смѣеха нѣколцина обушари майстори.

Припна Янко като обезумѣлъ и влѣзе въ кафенето. Тамъ поиска кафеджията да изтрие веднага написаното. Кафеджията се изсмѣ и рече:

— А колко ще ми заплатишъ за труда?

Янко бръкна въ джеба си извади пълна шепа пари, хвърли ги предъ него на масата и рече:

— Ето колко!

Кафеджията започна да изтрива стѣклата. Янко се върна въ дюкяна си, но цѣлия день не се успокои, не хвана работа, нищо не хапна.

Презъ цѣлата нощъ Янко не мигна, не заспа. Обръща се въ леглото, крои планове за борба съ новитѣ си врагове... Затворѣше ли очи, въ мигъ цѣлата